

udfordres særlig Forsigtighed. Der er jo et stort Spring imellem alle dem, som falde ind under Kategorien „Børn og unge Mennesker under 16 Aar“; thi derunder falder jo unge Mennesker nær ved 16 Aar, for hvis Vedkommende der jo kan forlanges en hel Del i Retning af Eftertanke, og ganske unge Børn paa 10—12 Aar, som der ikke kan forlanges Meget af i denne Henseende. — Hvad Forslagene til andet Afsnit angaar, skal jeg meget bestemt anbefale Flertallets Forslag. Jeg kan gaa ind paa den Wendring af Lovforslaget, som Flertallets Forslag gaar ud paa, og jeg skal kun bemærke, at naar man i Lovforslaget har tænkt sig en forskjellig Begyndelsesløn for disse Assistentter, hænger det sammen med, at man af naturlige Aarsager har forudsat, at det, de vilde faae at bestille, vilde blive temmelig forskjelligt, idet de nogenlunde maa virke distriktsvis, og der vil blive stor Forskel paa, hvor mange Maskiner og Fabriker der findes i saadanne Distrikter i de forskjellige Dele af Landet. Derfor er det rimeligt, at en Del af Assistentterne vil faae betydelig Mere at bestille end andre, men det lægger jeg imidlertid ikke særlig Vægt paa. Hvis man foretrækker, at de blive lønede ens med Udgift til Stigning i Lønningen, kan jeg ogsaa finde, at dette maaske kan gaa an. Heller ikke har jeg Noget imod, at man i Stedet for at sige, at Antallet bestemt skal være 10, siger, at der skal være „indtil 10“. Det kan jo være, at Erfaringen kan lære, at man kan lade sig nøie med færre. Derimod kan jeg ikke gaa ind paa det allerede Mindretallets Forslag. Det forekommer mig, at det ikke vilde være heldigt, og jeg kan med Hensyn til Begrundelsen heraf i Et og Alt henholde mig til, hvad Udvalgets allerede Ordfører nylig har bemærket. Jeg skal derfor ikke gjentage det, men blot fremhæve, at et virkelig kraftigt og ensartet Efterhyn næppe kan opnaas paa den Maade, som Mindretallet foreslaar, ligesom jeg ogsaa skal bemærke, at jeg selvfølgelig ikke kan være med til at paalægge de nuværende Arbeidsinspektører eller Andre et betydelig større Arbejde, end de efter de nu bestaaende Regler have, uden at faae tilsvarende Forsøgelse i Lønningen eller uden at faae den Medhjælp af Assistentter og Sligt, som de behøve. Med Hensyn til Udgifterne gaar jeg ud fra, at der ikke vil være stor Forskel, hvad enten man gaar den Vej, som Regjeringen og Flertallet ønsker, eller man gaar den Vej, som Mindretallet har foreslaaet. Jeg tror, at det i pekuniær Henseende omtrent vil komme ud paa det Samme, men det forekommer mig da, at naar man

for den samme Udgift kan faae et kraftigt og ensartet Tilhyn, fortjener dette ubetinget Fortrinnet. Hvad det angaar, at man skal lempe sig efter den Enkelte, vil jeg sige, at for saa vidt man derved mener, at det skal være et slapt Tilhyn, er dette ikke Lovens Hensigt, og det er efter min Mening en Grund til at gaa imod den foreslaaede Vej. For saa vidt man derimod taler om den almindelige Humanitet og Hensyntagen, der er forenelig med Pligt, og som det kan være Enhvers Sag at udvise i sin Virksomhed, veed jeg ikke, hvorfor man skulde antage, at det Tilhyn, som organiseres paa den i Lovforslaget omtalte og af Flertallet tiltraadte Maade, skulde være mindre humant end ønskelig. — Hvad Spørgsmaalet om Statens Maskiner angaar, tror jeg ikke, at der er stor Uenighed mellem Flertal og Mindretal — det synes mig i det Mindste ikke — og jeg skal ogsaa der være meget villig til at gaa ind paa den Hovedtanke, som jeg antager er fælles for begge Meninger, nemlig den, at vel de samme Forsigtighedsregler, som Loven foreskriver, skulle iagttages ogsaa ved Statens Maskiner, men at Tilhynet skal være et andet, idet ethvert Ministerium udøver Tilhynet med de Maskiner, der henhøre under det. Jeg antager, at det er den Tanke, som baade Flertal og Mindretal er enige om, paa den ene Side at faae alle de Forsigtighedsregler og Fordele, som Loven tilfører Arbejderne, gjorde anvendelige ogsaa paa Statens Maskiner, men paa den anden Side at erkjende, at det i Loven her etablerede Tilhyn ikke rettelig bør have Noget at bestille med de Maskiner, som høre under de særlige Administrationsgrene, f. Ex. Marinen eller Militæretaten. Dette vilde jo ogsaa i mange Henseender afstedkomme Ulemper blandt Andet af Hensyn til, at mange af de Arbejdere, som benyttes i Militæretatens Tjeneste, staa under den militære Lovgivning og ikke under den almindelige civile. Derfor vil jeg være tilbøielig til at mene, at man godt kunde forene de Ansuelser, som ere komne til Orde baade fra Flertallets og Mindretallets Side, ved at redigere § 18 lidt anderledes, end her er foreslaaet, nemlig ved at sige ligefrem, at denne Lovs Afsnit 2 og 3 ikke komme til Anvendelse paa de Staten tilhørende Maskiner, men at det derimod paahviler de Mynigheder, under hvilke Maskinerne høre, at paase, at Bestemmelserne i Afsnit 1 og de i Medfør af samme givne Anordninger opfyldes, eller noget Lignende. Jeg forestiller mig, at det omtrent vilde være den Tanke, man fra begge Sider har haft, der vilde kunne faae Udtryk i disse Ord. Kun i et